

V L A A M S P A R L E M E N T



Zitting 2000-2001

13 juni 2001

**ONTWERP VAN DECREET**

**houdende bepalingen tot begeleiding van de aanpassing van de begroting 2001**

**VERSLAG**

**Namens de Commissie voor Algemeen Beleid, Financiën en Begroting  
uitgebracht door de heer Frans De Cock**

**(Hoofdstuk I – Algemeen**

**Hoofdstuk XI – Onroerende domeingoederen**

**Hoofdstuk XII – Onroerende voorheffing**

**Hoofdstuk XIII – Kas-, Schuld- en Waarborgbeheer**

**Hoofdstuk XIV – Successierechten**

**Hoofdstuk XV – Belasting op de automatische ontspanningstoestellen**

**Hoofdstuk XVII – Invoering van de Euro voor de Vlaamse Gewestelijke Belastingen en Financiën**

**Hoofdstuk XVIII – Financieringsfonds voor schuldafbouw en éénmalige investeringsuitgaven**

**Hoofdstuk XIX – Slotbepalingen)**

*Samenstelling van de commissie :*

*Voorzitter :* de heer Marc van den Abeelen.

*Vaste leden :*

mevrouw Wivina Demeester-De Meyer, de heren Johan De Roo, Erik Matthijs, Eric Van Rompuy ;

de heren Frans De Cock, André Denys, Stefaan Platteau, Marc van den Abeelen ;

de heren Mathieu Boutsen, Herman De Reuse, Roland Van Goethem ;

de heren Gilbert Bossuyt, Lucien Suykens ;

de heer Ludo Sannen ;

de heer Chris Vandenbroeke.

*Plaatsvervangers :*

de heer Gerald Kindermans, mevrouw Trees Merckx-Van Goey, de heren Eric Van Rompuy, N ;

de heren Freddy Feytons, Marino Keulen, Jul Van Aperen, Francis Vermeiren ;

mevrouw Hilde De Lobel, de heren Jean Geraerts, Christian Verougstraete ;

de heren Guy Swennen, Bruno Tobback ;

de heer Jos Geysels ;

de heer André-Emiel Bogaert.

---

*Zie :*

**688** (2000-2001)

– Nr. 1 : Ontwerp van decreet

– Nr. 2 : Advies van het Rekenhof

– Nrs. 3 tot 8 : Amendementen

## DAMES EN HEREN

De Commissie voor Algemeen Beleid, Financiën en Begroting heeft op maandag 21 mei 2001 woensdag 30 mei 2001, woensdag 6 en woensdag 13 juni 2001 samen met de ontwerpen van decreet houdende aanpassing van de algemene uitgavenbegroting van de Vlaamse Gemeenschap voor het begrotingsjaar 2001 (*Parl. St. Vl. Parl.*, 2000-2001, nr. 19/1) en houdende aanpassing van de middelenbegroting van de Vlaamse Gemeenschap voor het begrotingsjaar 2001 (*Parl. St. Vl. Parl.*, 2000-2001, nr. 18/1) het ontwerp van decreet houdende bepalingen tot begeleiding van de aanpassing van de begroting 2001 (*Parl. St. Vl. Parl.*, 2000-2001, nr. 688/1) besproken.

De algemene bespreking vond plaats op 21 en 30 mei 2001, de artikelsgewijze bespreking en stemmingen op 6 en 13 juni 2001.

### **A. TOELICHTING DOOR DE HEER PATRICK DEWAEL, MINISTER-PRESIDENT VAN DE VLAAMSE REGERING, VLAAMS MINISTER VAN FINANCIËN, BEGROTING, BUITENLANDS BELEID EN EUROPESE AANGELEGENHEDEN**

Wat betreft het programmadecreet betreft, overlapt de minister-president de voorgestelde bepalingen.

#### **A.1. Hoofdstuk I : Algemeen**

Dit artikel behoeft geen commentaar

#### **A.2. Hoofdstuk XI : Onroerende domeingoederen**

De bepaling is een loutere aanpassing aan de euro in de wetgeving op de vervreemding van onroerende domeingoederen.

#### **A.3. Hoofdstuk XII : Onroerende voorheffing**

Via artikel 29 wordt er een systeem uitgewerkt dat van belang is voor de Steden en Gemeenten. De Vlaamse Gemeenschap waarborgt dat, onafgezien van de snelheid van de inning van de onroerende voorheffing door Vlaanderen, de gemeenten en provincies in de loop van het begrotingsjaar 95 procent van het in hun begroting ingeschreven bedrag aan ontvangsten uit de onroerende voorheffing als voorschot uitbetaald zullen krijgen. Steden en Gemeenten hoeven niet langer de achterstand die de

Vlaamse Gemeenschap zou opbouwen bij de inning van de OV voor te financieren. Het doorstorten van de onroerende voorheffing gebeurt in zes maandelijkse schijven *vanaf de maand juli van dit jaar telkens op de vijfde bankwerkdag*. Het saldo zal worden gestort op de laatste dag van de maand mei van het volgende jaar. Het is een belangrijk signaal voor de Steden en Gemeenten dat zij op die manier de zekerheid verwerven dat 95 procent van hun ontvangsten uit de onroerende voorheffing het jaar zelf nog op de gemeenterekening worden gestort.

#### **A.4. Hoofdstuk XIII : Kas-, Schuld- en Waarborg-beheer**

Via artikel 30 wordt de mogelijkheid gecreëerd om de indirecte schuld geheel of gedeeltelijk op te nemen in de directe schuld. Dit initiatief vloeit voort uit een vraag van het Rekenhof in 1997. Het Rekenhof had gewezen op de noodzaak om een betere controle te krijgen op de betalingen door het Vlaamse Gewest van het gewestaandeel in de indirecte schuld.

#### **A.5. Hoofdstuk XIV : Successierechten**

Artikel 31 is een bepaling die een technische rechtzetting voorstelt om te komen tot een duidelijkere interpretatie van het begrip 'netto-waarde'.

#### **A.6. Hoofdstuk XV : Belasting op de automatische ontspanningstoestellen**

Inzake de belasting op de automatische ontspanningstoestellen stelt de Vlaamse regering voor, naar aanleiding van een aantal parlementaire vragen – inzonderheid van de heer Didier Ramoudt – om een seizoensregeling in te voeren, waarbij het belastingbedrag slechts 3/5 bedraagt voor toestellen die opgesteld zijn in seizoenbedrijven. Een seizoenbedrijf is een speelhal die zes maanden ononderbroken, ook gedurende feestdagen en week-ends, open is.

Wat betreft artikel 33, wordt hier naar aanleiding van een vraag om uitleg van de heer Carl De Caluwe, een onbillijke situatie rechtgezet door de terugbetalingsregeling in te voeren voor een forfaitair voorafbetaalde belasting wanneer achteraf zou blijken dat door het wegvallen van de grondslag buiten de wil van de belastingplichtige om er geen belasting zou verschuldigd zou zijn.

### **A.7. Hoofdstuk XVII : Invoering Euro voor Vlaamse Gewestelijke Belastingen Financiën**

Met betrekking tot de invoering van de Euro in de gewestbelastingen worden de nodige bepalingen ingeschreven om de omzetting van Belgische franken in euro te waarborgen.

In dit verband werd door het uitgebreid Bureau van het Vlaams Parlement vastgesteld dat alle omzettingen niet aan dezelfde omrekeningskoers waren gebeurd. Het uitgebreid Bureau vroeg de Vlaamse regering om na te gaan of de omzetting van Belgische franken naar de euro op een consistente wijze werd doorgevoerd en om in de Commissie voor Algemeen beleid, Financiën en Begroting hierover duidelijkheid te verschaffen.

De Minister-president antwoordt hierop dat de afrondingen, voorgesteld door de Vlaamse regering met betrekking tot de euro-afrondingen in de gewestelijke fiscaliteit integraal beantwoorden aan op zich consistente principes, die terug te vinden zijn in “de krachtlijnen voor de overgang van de overheidsbesturen naar de Euro”, een document, waarvan het eerste ontwerp in juni 1997 door de Interministeriële Conferentie voor Financiën en Begroting en door de Federale Ministerraad werd goedgekeurd. Dit document bevat een aantal technische richtlijnen om de overstap van de overheidsbesturen naar de euro op een ordelijke en coherente manier te doen verlopen.

Deel III van dit document bevatte een aantal krachtlijnen voor de overgang naar de definitieve fase van de euro, d.w.z. vanaf 1 januari 2002. Deze krachtlijnen waren initieel nog redelijk algemeen. Bij de nadering van de definitieve fase heeft de centrale werkgroep “Admi-euro” het nodig geacht om ze verder uit te werken, teneinde ze operationeler te maken.

Het resultaat daarvan heeft geleid tot een document getiteld “Bijwerking van de krachtlijnen van juli 1997 inzake de definitieve fase van de overgang van de overheidsbesturen naar de euro”, dat deel III van het overgangsplan van juli 1997 vervangt en aanvult en werd aangenomen door de Interministeriële Conferentie voor Financiën en Begroting op 3 mei 1999 en op 21 mei 1999 door de Federale Regering op voorstel van de Minister van Financiën.

Het is integraal volgens de principes, vermeld in dit document dat geoordeeld werd welke bedragen ook in euro transparant horen te komen en volgens

welke afronding. Deze regels werden ook getoetst in een interfederale werkgroep, bestaande uit federale ambtenaren en gewestelijke ambtenaren. Het was immers de bedoeling – ook die van het Vlaamse Gewest – om de Euro-overgang niet te bemoeilijken door te vermijden dat er extra afwijkingen zouden ingevoerd worden in regionale context, overal daar waar de bestaande bedragen, thans nog gemeenschappelijk zijn. Daarom werd deze wetgeving – hoewel die uitsluitend behoort tot de Vlaamse bevoegdheid – toch gezamenlijk met de andere gewesten en de federale overheid voorbereid, zodat het wetgevend en decreterend werk zo sterk mogelijk parallel kan lopen.

### **A.8. Hoofdstuk XVIII : Financieringsfonds voor schuldafbouw en éénmalige investeringsuitgaven**

De door de Vlaamse regering voorgestelde investeringen betreffen investeringen in fietspaden (2 miljard frank), stadsvernieuwing (1 miljard frank) en de missing links (1 miljard frank). De Vlaamse regering wenst dat vanuit het Financieringsfonds ook kapitaalsubsidies aan lokale besturen kunnen gebeuren. Zoals het Financieringsfonds nu is gedefinieerd bestaat die mogelijkheid immers niet.

### **A.9. Hoofdstuk XVIII : Slotbepalingen**

Deze bepalingen behoeven geen inleidend commentaar.

## **B. TUSSENKOMST VAN MEVROUW CHRISTINE VANDEKERCKHOVE, EERSTE AUDITEUR-REVISOR BIJ HET REKENHOF**

### **B.1. Hoofdstuk XIII : Kas, Schuld- en Waarborgbeheer**

Wat betreft het programmadecreet, kan uit de memorie van toelichting afgeleid worden dat artikel 30, zoals ook aangehaald door de Vlaamse minister-president, een machtiging betreft voor overname in de directe schuld van een groot aantal leningen in de tijd aangegaan door de lokale overheden bij het Gemeentekrediet, nu DEXIA-bank en waarvan het Vlaamse Gewest rente en kapitaal betaalt welke worden aangerekend op diverse basisallocaties (namelijk 41.01, 41.02, 41.03, 43.06, 61.01, 61.02, 61.03 en 63.06) van programma 24.80. Het zou de bedoeling zijn deze leningen, waarvan

het uitstaand saldo op 31 december 2000 volgens de schuldtabellen van de Vlaamse Gemeenschap 24,7 miljard BEF bedraagt, te herzien en te consolideren in een veel kleiner aantal leningen. Met deze aangekondigde consolidatie of herziening wordt tegemoet gekomen aan eerdere aanbevelingen van het Rekenhof, vervat in het verslag 1 over de audit van het schuldbeheer. Verwijzend naar deze aanbevelingen dient te worden benadrukt dat dergelijke operatie niet mag geschieden zonder de authenticiteit van de te consolideren leningen aan te tonen. Tot nu toe betaalde de Vlaamse Gemeenschap deze leningen op basis van gegevens verschaft door de financiële instelling zonder te beschikken over de initiële leningsovereenkomsten zodat de werkelijkheid ervan niet kon worden bevestigd.

Het artikel 30 betreft geen definitieve overname maar wel een machtiging zonder einddatum en bedrag zodat het Vlaams Parlement in het ongewisse blijft over de definitieve beslissing en de impact op de directe schuld. Daarnaast wordt niet bepaald aan wie de machtiging wordt verleend, de Vlaamse regering of de minister bevoegd voor financiën.

## C. ARTIKELSGEWIJZE BESPREKING

### C.1. Hoofdstuk I : Algemeen

Er worden bij artikel 1 en hoofdstuk I geen opmerkingen geformuleerd. Artikel 1 en hoofdstuk worden aangenomen met 8 stemmen tegen 4.

### C.2. Hoofdstuk XI : Onroerende domeingoederen

Er worden bij artikel 27 en hoofdstuk XI geen opmerkingen geformuleerd. Artikel 27 en hoofdstuk XI worden aangenomen met 8 stemmen tegen 4.

### C.3. Hoofdstuk XII : Onroerende voorheffing

Er worden bij artikel 28 geen opmerkingen geformuleerd.

Artikel 28 wordt aangenomen met 8 stemmen tegen 4.

Bij artikel 29 wordt door de heren Marc van den Abeelen, Lucien Suykens, Chris Vandenbroeke en Ludo Sannen een amendement (nr. 5) (*Parl. St. Vl. Parl.*, 2000-2001, nr. 688/5) voorgesteld dat er toe strekt § 7 te vervangen door wat volgt :

*“§ 7. Zowel de twee orderekeningen als de financiële rekening waarop de opcentiemen op de onroerende voorheffing voor rekening van de gemeenten en provincies worden vooraf betaald, mogen een negatief saldo vertonen ten belope van de gecumuleerde voorschotten. De orderekeningen en de financiële rekening worden aangezuiverd met de gerealiseerde ontvangsten van de opcentiemen.”.*

In de verantwoording wordt gesteld dat vooral de gemeentefinanciën in belangrijke mate worden bepaald door de opcentiemen op de onroerende voorheffing. Voor de doorstorting ervan zijn de gemeenten thans uitsluitend afhankelijk van de snelheid, waarmee de federale diensten van het kadaster en de Vlaamse fiscale diensten de heffing voorbereiden, incoherieren en afhandelen. Dit ritme is zelfs niet uniform. Het kan perfect zijn dat één gemeente de quasi-totaliteit van haar opcentiemen heeft ontvangen, terwijl andere nog een ruim gedeelte missen. Sommige gemeenten zijn zelfs verplicht kortlopende leningen aan te gaan om hun liquiditeitsproblemen op te lossen. Bedoeling van deze bepaling is tweërlei :

- de gemeenten en provincies af te schermen van het inningsproces, dat buiten hun beheer wordt georganiseerd ;
- een regelmatige liquiditeitsstroom te voorzien, waarop de gemeenten hun thesaurieplanning kunnen afstemmen.

Met de voorgestelde voorschottenregeling wordt het beoogde doel bereikt. In het voorgestelde systeem wordt 95% van de begrote ontvangsten met voorschotten uitbetaald. Een saldo, geraamd op 5% wordt niet met voorschotten betaald, hetgeen gemiddeld overeenstemt met de bedragen, waartegen bezwaar wordt aangetekend (hetgeen overeenstemt met de doelstelling inzake het aantal bezwaarschriften : ca 1% van het aantal uitgestuurde aanslagbiljetten).

De decreetsbepaling voorziet in een afrekening, die nagenoeg volledig zal afgerond zijn, de vijfde bankwerkdag van de maand juli, volgend op het aanslagjaar. In het uitzonderlijke geval dat de totaal geïnde opcentiemen lager liggen dan 95% van de begrote (wat zou kunnen, bijvoorbeeld ingevolge de afbraak van een groot bedrijfsgebouw) zal de terugvordering gebeuren op de belastingen van het eerstvolgende aanslagjaar.

Mits (zeer) snelle incohiering en accurate opvolging van de inning en de bezwaren door het Gewest is de voorgestelde voorschottenregeling quasi-interestneutraal voor het Vlaamse Gewest. Indien en in de mate dat de federale diensten en/of de Vlaamse diensten niet in staat zijn deze snelle inning door te voeren, zal het Vlaamse Gewest uiteraard deze voorfinanciering ten eigen laste nemen. Gezien het Vlaamse Gewest echter grotendeels (en in de toekomst, in gevolge het Lambermontakkoord, wellicht volledig) de verantwoordelijkheid heeft over dit inningsproces, is dit niet meer dan normaal.

Het amendementnr. 5 wordt aangenomen met 9 stemmen tegen 3.

Bij artikel 29 wordt door de heren Marc van den Abeelen, Lucien Suykens, Chirs Vandenbroeke en Ludo Sannen een amendement (nr. 6) (*Parl. St. VI. Parl.*, 2000-2001, nr. 688/5) voorgesteld dat er toe strekt aan § 8 de volgende zinnen toe te voegen :

*“Zes maandelijks schijven worden vanaf het tweede semester van het begrotingsjaar 2001 berekend en op 95% van de begrote jaarontvangsten vanaf het aanslagjaar 2001 uitbetaald. Het saldo van de definitief verworven opcentiemen wordt gestort in juli van het volgende begrotingsjaar. Nadien nog verworven opcentiemen of een te groot bedrag van de voorschotten worden geregulariseerd vanaf het eerste voorschot van het volgende begrotingsjaar.”*

Voor de verantwoording wordt verwezen naar de verantwoording bij amendement nr. 5.

Het amendementnr. 6 wordt aangenomen met 9 stemmen tegen 3.

Het aldus geamendeerde artikel 29 wordt aangenomen met 9 stemmen tegen 3.

#### **C.4. Hoofdstuk XIII : Kas-, Schuld- en Waarborgbeheer**

Via artikel 30 wordt de mogelijkheid gecreëerd om de indirecte schuld geheel of gedeeltelijk op te nemen in de directe schuld. Dit initiatief vloeit voort uit een vraag van het Rekenhof in 1997. Het Rekenhof had gewezen op de noodzaak om een betere controle te krijgen op de betalingen door het Vlaamse Gewest van het gewestaandeel in de indirecte schuld.

Door de Vlaamse regering wordt een amendement (nr. 4) (*Parl. St. VI. Parl.*, 2000-2001, nr. 688/4) ingediend dat ertoe strekt de Vlaamse regering te machtigen om deze operatie uit te voeren. Het amendement wenst expliciet tegemoet te komen aan een opmerking van het Rekenhof in zijn advies bij het programmadecreet.

Het amendementnr. 4 wordt aangenomen met 8 stemmen tegen 4.

Het aldus geamendeerde artikel 30 en hoofdstuk XIII worden aangenomen met 8 stemmen tegen 4.

#### **C.5. Hoofdstuk XIV : Successierechten**

Bij artikel 31 worden geen opmerkingen geformuleerd.

Artikel 31 en Hoofdstuk XIV worden aangenomen met 8 stemmen tegen 4.

#### **C.6. Hoofdstuk XV : Belasting op de automatische ontspanningstoestellen**

Artikel 32

#### **Woensdag 30 mei 2001**

Door de heren Marc van den Abeelen, Didier Ramoudt, Chris Vandenbroeke en Ludo Sannen wordt een amendement (nr. 7) (*Parl. St. VI. Parl.*, 2000-2001, nr. 688/5) voorgesteld dat er toe strekt in het voorgestelde artikel 32 een correctie in te voeren die drankgelegenheden uitsluit van de nieuwe gunstregeling. (Verder het amendement Ramoudt genoemd).

In de verantwoording wordt gesteld dat de vermindering wordt toegekend voor de toestellen opgesteld in elk bedrijf, met uitsluiting van de drankgelegenheden, en dit gedurende een seizoen. Hier is een overeenstemming met de wetgeving vóór de afschaffing. Als seizoen wordt gezien 6 opeenvolgende maanden met uitbreiding hiervan met de weekends en de wettelijke feestdagen. De bedoelde bedrijven die hiervoor in aanmerking komen kunnen een korting van 40% bekomen op de tarieven voorzien bij artikel 80, § 1 van het WIGB. Het vroegere artikel 81, 2° wordt dus niet opnieuw ingevoerd, met andere woorden de vermindering geldt op de basistarieven.

De budgettaire weerslag van deze maatregel kan op 100 miljoen frank worden geschat.

De heer Lucien Suykens vraagt :

- 1) wat de precieze doelstelling is van het amendement ;
- 2) hoe men komt tot een budgettaire weerslag van 100 miljoen frank.

De heer *Marc van den Abeelen* zegt dat het amendement een correctie invoert in die zin dat drankgelegenheden worden uitgesloten van de nieuwe gunstregeling.

De *minister-president* verwijst naar de regeling die tot eind 1996 van kracht was waarbij de seizoenbedrijven – onder meer aan de kust – genoten van een belangrijke vermindering op de toenmalige belastingregeling. Deze belangrijke vermindering hield in dat enerzijds de speeltoestellen in een lagere belaste categorie vielen. Anderzijds werd daarop nog een seizoenvermindering toegestaan wat maakte dat voor de toestellen van categorie A een vermindering werd bekomen met 81,9 %. Met ingang van 1997 is deze seizoenregeling door het Vlaams Parlement op voorstel van mevrouw Wivina Demeester-De Meyer geschrapt.

Nu stelt artikel 32 voor enkel de belasting met 40 % te verminderen voor seizoenbedrijven. Aan de basistarieven wordt niet getornd. De speeltoestellen veranderen dus niet van belastingcategorie. Het amendement van de heer Didier Ramoudt en consoorten corrigeert deze belastingvermindering in die zin dat cafés worden uitgesloten van deze belastingvermindering.

De heren André Denys en Marc van den Abeelen zijn van mening dat het amendement van de heer Didier Ramoudt en cons. overbodig is omdat uit de tekst van artikel 32 overduidelijk blijkt dat enkel de speelautomatenhallen die als seizoenbedrijf functioneren een belastingvermindering bekomen. De heer Didier Ramoudt wil ongetwijfeld punten scoren bij zijn achterban.

De heer *Hedwig Vanderborcht*, directeur-generaal ABAFIM, stelt dat de afschaffing vanaf 1997 van het seizoengebonden regime – op voorstel van toenmalig minister van Financiën mevrouw Wivina Demeester-De Meyer, een verviervoudiging van de belasting betekent. In de nu voorgestelde regeling betaalt een speelautomatenhal die aan de voorwaarden voldoet van seizoenbedrijf wel nog ongeveer het dubbele van het belastingregime van voor

1997. Niet zozeer vanuit fiscaal oogpunt maar wel vanuit het oogpunt van de volksgezondheid (gokverslaving), wordt blijkbaar door de heer Didier Ramoudt en consoorten expliciet de vraag voorgelegd of cafés gebruik kunnen maken van deze belastingvermindering. Het amendement van de heer Didier Ramoudt sluit expliciet de drankgelegenheden uit van de voorgestelde belastingvermindering.

De heer *André Denys* verwijst naar een brief van de vzw A.M.A. (Automatische Machine Associatie), Kipdorpvest 48 b in 2000 Antwerpen, die van de Vlaamse overheid twee zaken wensen te bekomen :

- 1) de herinvoering van de vermindering voor het seizoensgebonden karakter voor speelautomatenhallen ;
- 2) de vermindering voor lunaparken (in vergelijking met cafés).

Artikel 32 van het programmadecreet doet een tegemoetkoming wat de eerste is betreft. Van het tweede verzoek is in de voorgelegde tekst geen sprake.

De heer *Hedwig Vanderborcht* meent dat de heer André Denys gelijk heeft dat het om twee soorten verminderingen gaat, hoewel hij stelt geen deskundige terzake te zijn. Deze spreker meent dat het amendement van de heer Didier Ramoudt en consoorten toelaat belastingvermindering toe te staan aan inrichtingen waar alleen pushers staan. In elk geval verdient dit verder onderzoek.

De minister-president herinnert eraan dat een tijd geleden er een stevige discussie is geweest ten aanzien van de beslissing om de pushers naar een hogere belastingcategorie te brengen waardoor de exploitanten een hogere belasting dienden te betalen. Hieraan wordt niks gewijzigd in het voorgestelde artikel dat nu op tafel ligt.

### Woensdag 6 juni 2001

Door de heren Lucien Suykens, Gilbert Bossuyt, Ludo Sannen en Chris Vandebroek wordt een amendement nr. 9 ingediend dat ertoe strekt artikel 32 te schrappen (*Parl. St. Vl. Parl.*, 2000-2001, nr. 688/7). Verder het amendement Suykens genoemd.

In de verantwoording wordt gesteld dat eertijds, bij de bespreking van het ontwerp van decreet houdende bepalingen tot begeleiding van de begroting 1997, de vermindering van de belasting op de auto-

matische ontspanningstoestellen op de seizoengebonden bedrijven werd afgeschaft om reden dat deze maatregel aangegrepen werd om de verschuldigde belastingen doodleuk te vermijden. De bedoeling van de toenmalige afschaffing van artikel 81, 2° van hoofdstuk III van titel IV van het Wetboek van de met inkomstenbelastingen gelijkgestelde belastingen, was duidelijk : vermijden dat de sector zich op een fiscaal goedkope manier verder kon uitbreiden en zich daarbij weinig gelegen liet aan de spelverslaving die deze toestellen met zich meebrengen.

Vandaag is de spelverslaving zeker niet vermindert, integendeel. Het is dan ook cynisch te moeten vaststellen dat de overheid enerzijds miljoenen uitgeeft om gokverslaafden te helpen en anderzijds de Vlaamse overheid, de sector van de gokautomaten en andere speelautomaten, een fiscaal cadeau van tientallen miljoenen wil geven door opnieuw een vermindering toe te staan van deze belasting.

In de toestand van vóór de afschaffing in 1997, werden de tarieven herleid tot de helft voor elk bedrijf, met uitsluiting van de drankgelegenheden, die niet meer dan 6 maanden per jaar voor het publiek toegankelijk zijn. Deze 6 maanden werden bovendien verlengd met 30 dagen vrij te kiezen over de rest van het jaar mits voorafgaandelijke aangifte van deze data.

Bovendien werden bovenop de herleiding van de tarieven tot de helft, de toestellen categorie A, uitgerust door een seizoenbedrijf, belast in een lagere categorie B. Dit bracht mede dat de volle taks van 144.000 frank voor toestellen categorie A, herleid werd tot  $52.000 \times 1/2 = 26.000$  frank, hetgeen een verlaging inhield van 118.000 frank of 81,9 %.

Deze vermindering werd dus toegestaan aan uitbatingen die zich beperken tot 8/12 (14 dagen verlof inbegrepen) van de maximale normale openings-tijd. Bovendien moet er op gewezen worden dat elke bedrijvigheid een hoog- en een laagseizoen kent. Het proportioneel herleiden van deze forfaitaire heffing wordt ten onrechte in verband gebracht met de openingsduur en niet met de inkomsten.

Toeristisch gevoelige sectoren hebben per definitie hun hoogtepunt in verlofperiodes. Periodes die hen in staat moeten stellen een normaal jaarinkomen te realiseren. Vanuit economisch standpunt is dit overigens de logica zelf. De vaste kosten zijn immers gelijk voor elke maand van het jaar. Het is trouwens deze onlogische regeling die aan de basis ligt van menig misbruik en discussie.

De heer *André Denys* is verbaasd over de indiening van dit amendement dat door leden van de

meerderheid wordt ingediend. Enerzijds is hij als lid van de meerderheid niet op de hoogte van dit initiatief, anderzijds is het amendement strijdig met het amendement Ramoudt. Hij verbaast er zich tevens over dat de discussie de ideologische toer opgaat door de motivering van het amendement waarin men stelt dat men gokverslaving wenst tegen te gaan. Betekent dit ook dat sommige indieners van dit amendement hun handtekening van onder het amendement Ramoudt terugtrekken ?

De heer *Lucien Suykens* stelt dat zijn fractie ook niet wist van het amendement Ramoudt. De heer Lucien Suykens motiveert verder de toedracht van het amendement Suykens. Via het programmadecreet 1997 werd een einde gesteld aan de vermindering van de belasting op automatische ontspanningstoestellen op de seizoensgebonden bedrijven. Deze bepalingen werden zowel in commissie als in de plenaire vergadering unaniem aangenomen. Reden voor de afschaffing was belastingontwijking. De sector schakelde massaal over naar seizoensgebonden activiteiten uit fiscaal oogpunt. Het argument als zouden deze bedrijven enkel in het seizoen opbrengsten genereren en daardoor slechts 60 % van de gewone belasting moeten betalen gaat ook niet op. Vele bedrijfssectoren kennen seizoensgebonden activiteiten maar krijgen daarom geen fiscale tegemoetkomingen. Particulieren krijgen toch ook geen vermindering op de OV voor hun appartement aan zee wanneer zij het niet permanent gebruiken ?

De heer Lucien Suykens zegt dat hij zijn argumentatie volledig heeft gebaseerd op de argumentatie die de toenmalige minister van Financiën, mevrouw Wivina Demeester-De Meyer, hieromtrent had ontwikkeld. De spreker concludeert dat de overheid deze sector beter geen fiscale geschenken doet.

De heer *André Denys* begrijpt de verwijzingen naar gokverslaving niet zo goed. De spreker meent te weten dat gokken op de Lotto meer gevaar inhoudt dan spelen op pushers. Indien men dan consequent is, moet men als overheid ook de Lotto afschaffen en geen beroep meer doen op de opbrengsten die de activiteiten van de Nationale Loterij genereren. De spreker verwijst terzake ook naar het senaatsdebat over gokverslaving.

De spreker begrijpt ook de aanval op de seizoensgebondenheid niet. Vertel maar eens aan de Kust dat de toeristische activiteit daar niet seizoensgebonden zou zijn. Ook hier enig consequent optreden graag. Indien de redenering van de heer Suykens inzake seizoensgebonden activiteiten steek



houdt, moet de ganse regelgeving uitgevlooid worden op onterechte uitzonderingen voor seizoengebonden activiteiten. De spreker voelt zich door deze gang van zaken gerold.

De heer *Carl Decaluwe* meent dat beide vorige sprekers voor een stuk gelijk hebben. De afschaffing van de vermindering voor seizoengebonden activiteiten in de sector van de speelautomatenhallen was verbonden met initiatieven op het federale niveau. Jammer genoeg heeft de federale hervorming veel langer aangesleept dan gepland en is er nog onvoldoende tijd geweest om deze hervormingen te evalueren. De spreker steunt de redenering van de heer André Denys wat de vaststelling inzake het seizoengebonden karakter van de activiteiten van de lunaparken in de toeristische zones aangaat.

De heer Carl Decaluwe verwijst naar de debatten in de Senaat waar VLD-collega Vergote aantoonde dat de gokverslaving voor pushers vergelijkbaar is met verslaving aan de Lotto. Ook gokautomaten die je op rondreizende kermissen vindt, zijn qua gevaar tot gokverslaving vergelijkbaar.

Deze spreker had ook graag de mening van de Vlaamse regering gekend vermits de discussie een recurrente weerslag van 100 miljoen frank op de begroting van de Vlaamse Gemeenschap heeft.

De *minister-president* verwijst vooreerst naar zijn inleiding bij het programmadecreet waaruit valt af te leiden waarom de Vlaamse regering artikel 32 voorstelt. Wat het algemeen debat inzake kans- en behendigheids spelen aangaat, is hypocrisie nooit ver weg. De spreker verwijst naar het gedoogbeleid inzake de casino's, de inkomsten voor de overheden die voortspruiten uit de activiteiten van de Nationale Loterij. De spreker verwijst ook naar de maatregelen van federaal minister Verwilghen inzake de slots.

Door het indelen van de verschillende goktoestellen in categorieën waaraan belastingtarieven werden gekoppeld beoogde men de ontrading van het gokken. Vraag is of deze ontrading werkt. Zo zijn pushers ondergebracht in de zwaarste belaste categorie A en worden ze in Vlaanderen belast tegen een tarief van 144.000 Belgische frank per jaar.

De Vlaamse regering heeft artikel 32 ingediend omdat ze een oplossing wou bieden aan de fictie dat zelfs al is een speelautomatenhal slechts enkele maanden per jaar geopend, ze toch wordt geacht

het ganse jaar geopend te zijn en ze bijgevolg voor een gans jaar belasting dient te betalen.

Het is dus niet de bedoeling van deze Vlaamse regering om gokverslaving te stimuleren. Wel om vanuit de economische invalshoek een billijke regeling voor een seizoensactiviteit (een onderbroken periode van 6 maanden per jaar, vermeerderd met de weekends en de wettelijke feestdagen) uit te werken. Daarover is binnen de Vlaamse regering overeenstemming.

De minister-president merkt verder op dat er in de memorie van toelichting bij artikel 32, tweede alinea, een foutieve definitie wordt vermeld. Door de definitie in de memorie van toelichting van "speelautomatenhallen" zouden die instellingen die enkel pushers opstellen, – waaronder vele lunaparken aan de kust – niet van de seizoenregeling kunnen genieten.

Vandaar het amendement Didier Ramoudt om via de definitie van speelautomatenhallen hieraan te remediëren. Uit onderzoek van ABAFIM blijkt dat het amendement van de heer Ramoudt en consorten noodzakelijk is om een correcte definitie van speelautomatenhallen in te voeren.

De heer *Gilbert Bossuyt* stoort zich aan het feit dat er bitse opmerkingen zijn geformuleerd naar aanleiding van het amendement Suykens. De SP was ook niet op de hoogte van het amendement Ramoudt. Het amendement Suykens is aan alle fracties van de meerderheid voorgelegd.

Wat de lunaparken betreft, meent deze spreker te moeten stellen dat het aantal lunaparken spectaculair toeneemt en dit is een fenomeen dat niet alleen aan de kust uitbreiding neemt. Daarom dient men er over te waken dat dit fenomeen in de hand wordt gehouden. In de stad Menen alleen al zijn er een heleboel.

De heer *André Denys* meent dat de tussenkomst van de heer Gilbert Bossuyt interessant maar naast de kwestie is omdat enkel de seizoensgebonden lunaparken aan de kust worden beoogd.

De heer *Gilbert Bossuyt* stelt dat dit niet klopt omdat de seizoensgebondenheid van een lunapark enkel blijkt uit de aangifte van de exploitant. De problematiek van de seizoensgebondenheid moet in zijn algemeenheid benaderd worden. De ganse kusteconomie is er op voorzien om het jaarinkomen tijdens het seizoen te maken.

De heer Gilbert Bossuyt is dan ook van mening dat het amendement Ramoudt niet door de beugel kan, gezien ook de budgettaire weerslag van 100 miljoen frank.

De heer *Ludo Sannen* heeft begrip voor de verbaazing van de heer André Denys wanneer hij de handtekening ontwaart van de heer Ludo Sannen onder beide amendementen. Dit hoeft niet tegenstrijdig te zijn. Het amendement van Didier Ramoudt en consoorten heeft de spreker ondertekend omdat het een verfijning en verduidelijking inhoudt van het door de Vlaamse regering voorgestelde artikel 32.

De spreker heeft het amendement van de heren Suykens en Bossuyt ondertekend niet om ideologische redenen maar de spreker stelt wel gevoelig te zijn voor de argumentatie van de indieners van dit amendement die gebaseerd is op de argumentatie van de toenmalige Vlaamse minister van Financiën. Het vermijden van mogelijke ontwijking en duidelijkheid zijn argumenten om dit amendement te steunen.

De *minister-president* merkt ten aanzien van de stellingname van de heer Ludo Sannen op dat het niet altijd mogelijk is à la carte te eten. Het reglement schrijft voor dat het meest verstrekkende amendement eerst in stemming wordt gebracht wat betekent dat aanneming van het amendement Suykens betekent dat over andere amendementen op dit artikel niet meer wordt gestemd.

De problematiek van de kansspelen en gokverslaving is niet enkel te bestrijden via fiscale bepalingen. De problematiek van de gokverslaving behoeft een veel algemener debat. Daarbij maakt de minister-president nog de kanttekening dat indien men zou overgaan tot het verbieden van bepaalde gokmogelijkheden men vermoedelijk alleen het zwart circuit zou aanzwengelen.

Er is ook verwarring over de weerslag van het voorgestelde artikel 32. Uit de toelichting van het amendement Suykens zou kunnen worden afgeleid dat met artikel 32 niet alleen een vermindering op het tarief zou worden toegestaan van 40 % maar ook dat de toestellen van belastingcategorie zouden veranderen (lees : verlagen). Dat laatste is niet het geval. Geen enkel toestel verandert van belastingcategorie.

De argumentatie van de heer Gilbert Bossuyt als zouden overal lunaparken verschijnen durft de minister-president niet tegen spreken. De Vlaamse regering wenst wel de exploitatie van seizoensgebonden

den uitbatingen van lunaparken wat meer te ontzien. Die seizoensgebondenheid is wel typisch voor deze uitbatingen aan de kust.

De heer *Gilbert Bossuyt* stipt aan dat bepaalde zones erkend worden als toeristische centra (bijvoorbeeld De Barakken in Menen). Deze spreker wenst zonder meer de sluiting van deze speelautomatenhallen. Gelukkig bestaat nu ook de wettelijke mogelijkheid om nieuwe openingen te weigeren hoewel de daartoe geëigende procedure lang is. Nu is er sprake van ontwijkingspistes door het laten goedkeuren van één zetel maar met verschillende vestigingen. Deze spreker merkt verder op dat de nieuwe inplantingen in de West-Vlaamse grensstreek afkomstig zijn uit de cités van de steden Tourcoing, Roubaix en zelfs Rijsel.

De voorgestelde maatregel van de Vlaamse regering staat dan ook haaks op het beleid dat de SP terzake willen voeren.

Ten slotte vraagt de spreker zich af dit nu tot regeeringsprioriteit moet worden verheven. Bovendien gaat zo 100 miljoen frank op recurrente wijze voor de Vlaamse schatkist verloren.

De heer *Carl Decaluwe* stelt na enige discussie tussen de commissieleden vast dat eigenlijk niemand met zekerheid weet wat de begrotingsweerslag is van de verschillende opties die voorliggen. Volgens deze spreker is dit dossier niet rijp.

De *minister-president* antwoordt dat :

- er een probleem is met de definitie van speelautomatenhal zoals vermeld in de algemene toelichting bij dit ontwerp ;
- de budgettaire weerslag die geraamd werd op 100 miljoen frank moet worden herbekeken, in het licht van het ingediende amendement Ramoudt ;
- aan de tarieven van de verschillende belastingcategorieën wordt niet geraakt en de verwijzing in het amendement Suykens daar naartoe is nu niet aan de orde ;
- hij gevoelig is voor de argumentatie van de heer Gilbert Bossuyt inzake de ongunstige ontwikkelingen in de grensstreek met Frankrijk, dit moet niet worden aangemoedigd ;
- het artikel 32 enkel is ingegeven door de bekommernis van de Vlaamse regering om te

voorzien in een billijke regeling voor de seizoensbedrijven in deze sector.

De heer *Lucien Suykens* wijst erop dat de toenmalige minister van Financiën, mevrouw Wivina Demester-Demeyer, de afschaffing van de toenmalige seizoensgebondenregeling (artikel 81bis 2°) op 100 miljoen frank meerinkomsten schatte. De spreker stipt verder aan dat Vlaanderen er bewust heeft voor gekozen de toestellen die onder categorie A vallen zwaar te belasten (144.000 BEF per jaar) en de verspreiding te ontraden én dat dit geen beletsel heeft gevormd voor de exploitanten om ze verder te plaatsen.

De heer *Roland Van Goethem* heeft begrip voor het amendement Suykens, maar vreest dat het een pleister op een houten been vormt. Er is vooreerst een mank lopende federale wetgeving. Wat daar mangelt is een betere afbakening van waar zulke toestellen kunnen geplaatst worden. Het amendement Suykens heeft tot doel ontradend op te treden tegenover exploitanten die wensen gokautomaten te installeren. Dit draagt de steun van de Vlaams Blokfractie weg vermits uit de verder verspreiding van deze toestellen kan afgeleid worden dat ze ondanks de hoogte van de huidige tarieven rendabel zijn voor de exploitanten. Het beleid moet dus kiezen : heeft de belasting een ontradend effect of heeft ze tot doel inkomsten te genereren ?

De heer *André Denys* stoort zich aan de ideologische benadering van de problematiek. De spreker herinnert aan initiatieven uit de vorige legislatuur waarbij inzake de wetgeving op kansspelen inzake "de duivenringen" werden afgeschaft. Verder was er het voorstel van resolutie van de heer André Denys en Chris Vandenbroeke om de Vlaamse drafspor niet verder fiscaal te benadelen ten aanzien van de drafspor in de andere Gewesten.

Een tweede element voor de discussie is dat eenzelfde toestel in een lunapark in categorie A wordt ondergebracht en belast wordt aan een tarief van 144.000 BEF. Wanneer dit toestel echter op een rondtrekkende kermis wordt geplaatst wordt het ondergebracht in categorie B en is het slechts onderworpen aan een tarief van 52.000 BEF. Dit is niet logisch.

De sector vraagt twee zaken : het onderbrengen van bepaalde toestellen in categorie B in plaats van categorie A én een seizoensgebonden belastingregeling. Op het eerste verzoek wenst de VLD-fractie

niet in te gaan, op het tweede wel omdat het seizoensgebonden karakter niet te ontkennen valt.

Een derde element dat de spreker wenst in te brengen is dat de regeling die tot eind 1996 van kracht was :

- 1) toestellen van categorie A (tarief 144.000 BEF) die geëxploiteerd werden door foorreizigers en seizoenbedrijven vielen automatisch in de categorie B (52.000 BEF) ;
- 2) bovendien kregen de seizoenbedrijven nog 50 % vermindering op de tarieven van categorie B, de foorreizigers zelfs 90 %.

Dit betekent dat tot eind 1996 een toestel van categorie A dat werd geëxploiteerd door een seizoenbedrijf niet onderworpen was zoals nu aan 144.000 BEF maar aan 26.000 BEF. Wat nu voorligt is een vermindering van 40 % op 144.000 BEF. Dan dient de exploitant nog altijd 86.400 BEF te betalen.

In de Commissie ontstaat ook discussie over de vraag of de gewesten bevoegd zijn om aan de categorieën te raken.

Volgens de heer *Lucien Suykens* is het verder zonneklaar dat in elk geval de tarieven die verbonden zijn met deze verschillende belastingcategorieën door de gewestparlementen kunnen worden gewijzigd. Hoe zijn anders de verschillende tarieven tussen de gewesten voor categorie A te verklaren (Vlaanderen : 144.000 BEF, Wallonië 55.000 BEF en Brussel Hoofdstedelijk Gewest 72.000 BEF).

De *minister-president* bevestigt dit maar stelt dat het twijfelachtig is of de decreetgever op dit ogenblik bevoegd is om aan de categorieën te raken.

De heer *Lucien Suykens* vraagt zich af waarom men dan niet de tarieven zelf verlaagt ?

De Commissie beslist dat vooraleer over te gaan tot een beslissing men van de minister-president een nota verwacht waarin de financiële weerslag van de voorstellen wordt berekend.

### Woensdag 13 juni 2001

De heer *Gilbert Bossuyt* vindt dat het uitstel een goede zaak was : tijd bracht raad. Hij ontmoette verschillende betrokkenen en kon ook kennis nemen van de verhelderende nota die de minister-president liet opstellen (zie bijlage 1 van dit ver-

slag). Hij stelt vast dat noch het oorspronkelijke artikel 32, noch het amendement Ramoudt tegemoet komen aan wat de sector vraagt. Het gaat immers om een nieuw toestel waarvan in de wet geen sprake is. Men stelt het daarom gelijk met de goktoestellen van categorie A, terwijl het gerust in een lagere categorie, bijvoorbeeld C, zou kunnen gerangschikt worden. De heer Gilbert Bossuyt stelt voor het meningsverschil dat rees op de vorige vergadering in dat licht te herbekijken.

Minister-president *Patrick Dewael* licht de nota toe. Daarin wordt nader ingegaan op de verschillende categorieën van ontspanningstoestellen en op de tarieven. Die laatste blijken beduidend hoger te zijn dan in andere gewesten. Vlaanderen koos daar destijds bewust voor. Voorts wordt in de nota ook het probleem van de gunstregelingen voor foorreizigers en seizoenbedrijven behandeld. Vroeger kwamen die automatisch in categorie B terecht, waarna een vermindering werd toegepast in de vorm van een breuk : 9/10 voor foorreizigers en 1/2 voor seizoenbedrijven. De minister-president vindt dat laatste billijk. Het is niet redelijk om een volledige belasting te vragen aan wie slechts een deel van het jaar open is. Wel moet het gaan om een ononderbroken periode van zes maanden. Dat is namelijk makkelijk controleerbaar.

In artikel 32 wordt evenwel niet ingegaan op de tarieven, noch op de categorisering, want die is voorts nog een federale aangelegenheid. Niet alle problemen worden opgelost, sommige exploitanten blijven op hun honger. De fundamentele reden is de interferentie met federale initiatieven, zoals de wet van 7 mei 1999 op de kansspelen, de kansspel-inrichtingen en de bescherming van de spelers en het koninklijk besluit van 22 december 2000 (waardoor de slots uit cafés worden verbannen). De minister-president stelt daarom voor om het onderwerp in het najaar te herbekijken, eventueel in het perspectief van Lambermont, gesteld dat de wet wordt aangenomen. Men zal het probleem dan coherenter kunnen behandelen in het geheel van de nagestreefde belastinghervorming. Bovendien is er geen sprake van hoogdringendheid : de nieuwe regeling zou toch pas op 1 januari 2002 ingaan. De minister-president kondigt aan dat de regering zelf een amendement (*Parl. St. VI. Parl., 2000-2001, nr. 688/8*) zal indienen om artikel 32 uit het programmadecreet te lichten. Hij verbindt zich ertoe om in het najaar het Vlaams Parlement te betrekken in de bespreking.

De heer *André Denys* meent dat de commissie in het najaar met kennis van zaken moet oordelen. Daarom acht hij het nuttig dat een werkbezoek

wordt gebracht aan foren en lunaparken. Anders kan men niet weten hoe al die verschillende toestellen precies werken. Men mag zich immers niet beperken tot de informatie vanwege de beroepsvereniging van de exploitanten.

De heer *Gilbert Bossuyt* ziet het nut daarvan niet in. Alle informatie is volgens hem eenvoudig opvraagbaar en er is ook de duidelijke nota die de minister-president bezorgde. Het probleem is volgens hem niet zozeer technisch als wel een kwestie van categorisering. De heer Bossuyt is van oordeel dat de commissieleden tijdens de vakantie voldoende tijd hebben om zich ter plaatse van de toestand te vergewissen. Hij wil de wijsheid van de commissie evenwel niet in vraag stellen.

De Commissie beslist in te gaan op het voorstel van de heer *André Denys* en een werkbezoek in het kader van de problematiek van de belasting op automatische ontspanningstoestellen te organiseren.

De amendementen nrs. 7 en 9 worden door hun respectievelijke indieners ingetrokken.

Amendement nr. 10 van de Vlaamse regering dat ertoe strekt artikel 32 te schrappen wordt unaniem met 15 stemmen aangenomen.

### Artikel 33

Bij dit artikel worden tijdens de artikelsgewijze bespreking geen opmerkingen meer geformuleerd.

Artikel 33 en Hoofdstuk 15 worden aangenomen met 8 stemmen tegen 7.

### **C.7. Hoofdstuk XVII : Invoering Euro voor Vlaamse Gewestelijke Belastingen Financiën**

De artikelen 35 tot en met 49 en hoofdstuk XVII worden aangenomen met 8 stemmen tegen 4.

### **C.8. Hoofdstuk XVIII : Financieringsfonds voor schuldafbouw en éénmalige investeringsuitgaven**

De heer *André Denys* vraagt zich af of het amendement dat de Vlaamse regering gaat indienen om kapitaalsubsidies te voorzien voor het Financieringsfonds, niet strijdig is met de filosofie van het fonds zelf, dat vooropstelt dat het moet gaan om éénmalige uitgaven.

Mevrouw *Wivina Demeester* merkt in dit kader op dat bij de begrotingscontrole 2001 geen wijzigingen worden doorgevoerd aan het Gemeente- en aan het Provinciefonds. De hele discussie met de Gemeenten en de Provincies over hun financiering blijft dus bestaan. Verder meent het lid dat de vraag van de heer André Denys pertinent is : uiteindelijk gaat het over éénmalige uitgaven in het Financieringsfonds. Zij vraagt zich af of er wel zekerheid bestaat over de vraag of dat de aangehaalde investeringen zoals het miljard frank voor het stadsvernieuwingsfonds, de missing links en dergelijke wel degelijk een éénmalig karakter hebben.

De heer *André Denys* vraagt zich met betrekking tot de voorgestelde financiering wat betreft de aanleg van fietspaden, af op de aanleg van de fietspaden gebeurt door het Vlaamse Gewest dan wel door de gemeente ? Volgens mevrouw *Wivina Demeester* gaat het in sommige gevallen over gewestwegen, in andere over gemeentewegen, wat juist het onduidelijke element in het programma is.

*Minister-president Patrick Dewael* bevestigt dat het doel van het Financieringsfonds de afbouw van de schuld en de financiering van éénmalige investeringen is. Wat de financiering van de aanleg van fietspaden via het Financieringsfonds betreft, moet dus nagegaan worden of dat binnen de filosofie van het fonds blijft.

Artikel 50 en hoofdstuk XVIII worden aangenomen met 8 stemmen tegen 4.

### **C.9. Hoofdstuk XVIII : Slotbepalingen**

#### Artikel 51

Door de Vlaamse regering wordt een amendement nr. 11 (*Parl. St. VI. Parl., 2000-2001, nr. 688/8*) dat ertoe strekt het zesde streepje te schrappen ingevolge de unanieme goedkeuring van amendement nr. 10 dat artikel 32 schrapt. Hierdoor dient ook de bepaling die de inwerkingtreding regelt van artikel 32 te worden geschrapt.

Het amendement nr. 11 wordt unaniem aangenomen met 15 stemmen.

Artikel 51 en hoofdstuk XIX Slotbepalingen worden unaniem aangenomen met 15 stemmen.

*De verslaggever,*

Frans De Cock

*De voorzitter,*

Marc van den Abeelen



## BIJLAGE 1

### Nota Seizoensregeling Lunaparken

overgelegd door de heer Patrick Dewael, minister-president van de Vlaamse regering,  
Vlaams minister van Financiën, Begroting, Buitenlands Beleid en Europese Aangelegenheden

**NOTA SEIZOENSREGELING  
LUNAPARKEN****1. INDELING IN KLASSES**

Het Koninklijk Besluit van 8 juli 1970 heeft de verschillende categorieën van ontspanningstoestellen nader gedefinieerd

Categorie A: a) BINGO  
b) ONE BALL  
c) automatische ontspanningstoestellen die toelaten aan speler of gebruiker tenminste het bedrag van de gedane inzet terug te winnen, hetzij in specie, hetzij in natura met een handelswaarde van ten minste tweehonderd vijftig frank.

Categorie B: automatische ontspanningstoestellen die vallen onder de categorie A, maar die kunnen genieten van de verminderde belasting van artikel 81 WIGB. D.w.z.: de foorreizigers of de seizoensbedrijven.

Categorie C: a) automatische kranen met grijp- of duwarm  
b) Pin-Ball – Flipper – Flip-Tronic  
c) automatische kegelspelen (met ballen of kegels)  
d) Jolly Joker  
e) automatische ontspanningstoestellen die simultaan films of beelden projecteren en klank verspreiden

Categorie D: a) Juke-Box  
b) automatische kegelspelen (met schijven)  
c) automatische schietapparaten  
d) Spinner, base-ball, Basket-ball, Drop-Ball, Skee-ball, Skee-fun, All-Star Bowler, Ten Strike  
f) Bumper

Categorie E: de toestellen die niet in de categorieën A – D vallen.



## **2. TARIEVEN**

In Vlaanderen zijn volgende tarieven van toepassing:

Toestel klasse A: 144.000 BEF

Toestel klasse B: 52.000 BEF

Toestel klasse C: 14.000 BEF

Toestel klasse D: 10.000 BEF

Toestel klasse E: 6.000 BEF

Deze tarieven betekenen een aanzienlijke verhoging t.o.v. de toenmalig geldende federale tarieven ( A: 36.000 BEF; B: 26.000 BEF; C: 7.000 BEF; D: 5.000 BEF; E: 3.000 BEF).

De tarieven zijn beduidend hoger dan in de andere Gewesten.

### **3. GUNSTREGELINGEN**

De vroegere - federale - reglementering kende 2 gunstregelingen:

**1. FOORREIZIGERS:** deze werd bij decreet van 20.12.1996 door Vlaanderen gewijzigd.

- 1/10 van het bedrag
- maximale duur 10 weken
- niet minder dan 500 BEF

**2. SEIZOENSBEDRIJVEN:** deze werd met het decreet van 20.12.1996 aan Vlaanderen afgeschaft, maar is nog van toepassing in het Waalse en Brusselse Gewest

*“ De belasting wordt verminderd tot 1/2 van haar bedrag voor het hele jaar voor de toestellen uitsluitend opgesteld in een seizoenbedrijf. Wordt als dusdanig aangezien, elk bedrijf met uitsluiting van de drankgelegenheden, dat niet meer dan zes maanden per jaar voor het publiek toegankelijk is. Dat tijdperk kan met dertig dagen worden verlengd op voorwaarde dat er vooraf aangifte wordt van gedaan bij de hoofdcontroleur van de directe belastingen in wiens gebied die toestellen staan opgesteld “*

Belangrijk is dat wanneer een foorreiziger of een seizoenbedrijf een toestel opstelt, dat normaal onder categorie A valt, dit hierdoor automatisch in de categorie B valt waarna op dit tarief de vermindering toegekend wordt.

Voorbeeld :

**1° Een foorreiziger stelt een toestel categorie A op:**

Het toestel valt daardoor in categorie B ( en dus onderworpen aan een belasting van 52.000 BEF/jaar i.p.v. 144.000 BEF/jaar).

Op dit tarief categorie B wordt dan de vermindering van 1/10 toegepast, en bijgevolg bedraagt de verschuldigde belasting voor één jaar:  $52.000 \times 1/10 = 5.200 \text{ BEF}$ .

**2° Een seizoenbedrijf (Brussel – Waals Gewest) stelt een toestel categorie A op**

Het toestel viel daardoor in categorie B ( en dus onderworpen aan een belasting van 52.000 F/jaar i.p.v. 144.000 BEF/jaar).

Op dit tarief categorie B wordt dan de vermindering van 1/2 toegepast, en bijgevolg:  $52.000 \times 1/2 = 26.000 \text{ BEF}$ .

#### **4. ACTUELE VRAAG VAN 20 MAART 2001**

Naar aanleiding van een actuele vraag, gesteld door de heer Ramoudt op 20 maart 2001 heeft de Minister-president zijn vroeger geformuleerd standpunt herhaald:

*“ Ik vind het vreemd dat dit systeem is afgeschaft. Indien men kan bewijzen dat men slechts zes maanden per jaar open is, lijkt het me onbillijk dat men de volledige belasting dient te betalen. Ik wil hier wel aan toevoegen dat ik heb vernomen dat deze openingstijden in het verleden moeilijk controleerbaar waren. Het was voor de administratie moeilijk na te gaan of de betrokken lunaparken zich effectief aan de opgegeven zes maanden hielden.*

*Hoewel de Vlaamse regering dit nog niet heeft goedgekeurd, wil ik graag terugkeren naar een seizoengebonden systeem. Dit voorstel wordt momenteel door mijn diensten uitgewerkt. In dit voorstel zal evenwel sprake zijn van een ononderbroken periode van zes maanden. Wat mij betreft, kunnen de lunaparken tijdens deze zes maanden ook tijdens de weekends en op feestdagen open zijn. Een onafgebroken periode van zes maanden valt alleszins makkelijk te controleren.*

*Het lijkt me in die omstandigheden evenwel billijk om geen reductie van 50 percent toe te kennen. Indien*

*men rekening houdt met het feit dat het eigenlijk om een langere periode dan zes maanden gaat, lijkt een reductie van 40 percent me billijker.*

*In de gegeven omstandigheden zou een dergelijke reductie een fiscaal billijkheidsprincipe in ere herstellen.”*

## **5. PROGRAMMADECREET**

In het programmadecreet werd de volgende bepaling ( uitgeschreven door de Administratie) opgenomen:

De belasting wordt verminderd tot 3/5 van haar bedrag voor het hele jaar voor de toestellen, uitsluitend opgesteld in het seizoenbedrijf.

Wordt als dusdanig aangezien elke speelautomatenhal die niet meer dan tijdens een periode van 6 maand per jaar, vermeerderd met de weekends en de wettelijke feestdagen, voor het publiek toegankelijk is.

In de memorie van toelichting staat het volgende:

De terugbetaling wordt toegekend voor de toestellen opgesteld in een speelautomatenhal en dit gedurende een seizoen.

Een speelautomatenhal wordt hier gezien als een kansspelinrichting klasse II of speelautomatenhal, zoals voorzien in artikel 25,2 van de wet van 7 mei 1999 op de kansspelen, de kansspelinrichtingen en de bescherming van de spelers.

### Probleem :

De memorie van toelichting definieert de instelling die van de seizoenstaks kan genieten als een kansspelinrichting klasse II.

Voor een kansspelinrichting klasse II is een “vergunning B “ vereist.

In die kansspelinrichting klasse II zijn welbepaalde kansspelen toegelaten (black-jack, paardenwedenschappen, dobbelspelen, pokerspelen, roulettespelen).

De “ pushers “ zijn evenwel toestellen die NIET onder de “kansspelen“ in de zin van de wet vallen, doch er van uitgesloten zijn.(cfr. interpretatie kabinet minister van Justitie).

### Gevolg :

Een lunapark (bijv. aan de kust) dat enkel pushers opstelt heeft bijgevolg geen vergunning nodig.

Door de definitie die in de memorie van toelichting gegeven wordt aan de “speelautomatenhal “ zouden die instellingen (waaronder de kustlunaparken) dus NIET van de seizoensregeling kunnen genieten. Dit was niet de bedoeling van de herinvoering van de seizoenstaks.

Anderzijds zouden ingevolge die definitie de instellingen met “zwaardere toestellen“ (kansspelinrichtingen klasse II) wel van de seizoenstaks kunnen genieten.

## **6. AMENDEMENT, INGEDIEND DOOR DE HEREN SANNEN – VAN DEN ABELEN – RAMOUDT - VANDENBROEKE**

Met het amendement wordt de verwijzing naar de kansspelinrichtingen klasse II weggelaten.

Door het amendement geldt de vermindering voor alle toestellen die in het seizoensbedrijf, met uitsluiting van de drankgelegenheden, worden opgesteld. Zo kunnen ook de lunaparken aan de kust van de seizoensregeling genieten.

Er moet wel een duidelijk onderscheid gemaakt worden tussen de oude seizoensregeling, die tot gevolg had dat de belasting (voor een pusher) per toestel **verminderde van 144.000 BEF tot 26.000 BEF**, en de nieuwe seizoensregeling die tot gevolg heeft dat de belasting per toestel **vermindert van 144.000 BEF tot 86.400 BEF**.

Een pusher die onder de seizoensregeling valt, komt niet in categorie B, maar blijft in categorie A. Het verminderingspercentage wordt enkel toegepast op het tarief van categorie A en niet op het tarief categorie B.

Bovendien voorziet de seizoensregeling een vermindering van 40 % ( i.p.v. 50 % in de oude regeling).

## **7. BUDGETTAIRE WEERSLAG VAN DE SEIZOENSREGELING**

Aan de hand van het verschil tussen het aantal opgestelde toestellen in het seizoensbedrijf in 1996 (laatste jaar dat de seizoensregeling bestond) en in 1997, kan de budgettaire impact op dat moment geraamd worden op:

Categorie A: 1 490 toestellen x (40% van 144 000 BEF) = 85 824 000 BEF

Categorie C: 868 toestellen x (40% van 14 000 BEF) = 4 860 800 BEF

Categorie D: 185 toestellen x (40% van 10 000 BEF) = 740 000 BEF

Categorie E: 1 291 toestellen x (40% van 6 000 BEF) = 3 098 400 BEF

**Dit geeft een totale impact van 94 523 200 BEF, gerekend aan de hand van de overgangssituatie 96/97.**

Voor deze berekening werd het **aantal toestellen** in aanmerking genomen.

De opstelling van een toestel gebeurt per categorie en zonder verdere beschrijving om welk toestel het gaat. Er wordt enkel een vignet voor een bepaalde categorie zonder verdere omschrijving van het toestel aangevraagd.

Op basis van –mondellinge – informatie van de federale overheid is het aantal toestellen van categorie A, pushers of andere, tussen 1997 en nu in de kustlunaparken constant gebleven tegenover de situatie in 96/97.

Aangezien bij de opstelling van artikel 32 de administratie ervan uit ging dat de gebruikte formulering ook de pushers omvatte, brengt het vooropgestelde amendement geen wijziging in de raming van de budgettaire impact (afgerond 100 miljoen) teweeg.